

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμ. φύλλου 16 1 Ἰουλίου 1999

Ἡ διαπλοκή τῆς ἀγίας.

Τό πρόβλημα, ἤ, σωστότερα, ὁ ἐφιάλτης τῆς ἐποχῆς. Ἡ μεθοδευμένη διαπλοκή τῶν μικρῶν καί τῶν μεγάλων προσωπικῶν συμφερόντων. Ἡ ἀποκλειστική κινητικότητα τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἄρματος τῆς ἐξουσίας καί τῶν μηχανοδηγῶν τοῦ συγκροτήματος τῆς παγκόσμιας οἰκονομίας στήν ἀνταλλαγή καί στή νομή τῶν πολλαπλῶν ὠφελημάτων. Πέρα ἀπό τή συνειδησιακή ἐπιταγή τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας. Ἐξω ἀπό τά θεμιτά ὅρια τῆς ἐντιμῆς συνεργασίας καί συναλλαγῆς. Σέ ἀπόστασι τεχνητῆς ἀποκρυβῆς ἀπό τόν ἔλεγχον τοῦ ἀνθρώπινου, θεσμικοῦ δικαίου καί ἀπό τό ἀδέκαστο βλέμμα τοῦ δικαιοκρίτη Θεοῦ.

Δέσμια ἡ ἀνθρωπότητα, σήμερα, στά μεγάλα, «διαπλεκόμενα», συμφέροντα. Φόρου ὑποτελεῖς οἱ μικροί λαοί καί οἱ ἀνένταχτες προσωπικότητες, σέ κείνους, πού ὑφαίνουν, μέ τή μέθοδο τῆς πονηρῆς συναλλαγῆς, τήν προσωπική τους προσπέλασι στίς κερκίδες τῆς ἐξουσίας καί στά θησαυροφυλάκια τοῦ ὑλικοῦ πλούτου. Εὐκαμπτος καί εὐκίνητος ὁ ἄγωγός, περνάει ἀπό ἀφανεῖς διαβάσεις διαπλοκῆς φιλίας ἢ ἀντιπαλότητας καί στήνει τή σημαία τῶν συμφερόντων τῆς ὀλιγαρχίας ἐκεῖ, πού θά ἔπρεπε νά

κυριαρχῇ ἢ εὐθύνη, ἢ ἐντιμότητα καὶ ὁ ὁραματισμός τῆς ἐξυπηρετήσεως ὁλόκληρης τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας.

Σέ ἄλλο ἐπίπεδο ὁραματισμῶν καὶ μέ ἄλλη διαλεκτική σοβαρότητας, εὐθύνης καὶ σεβασμοῦ τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, ἡ διαπλοκή τῆς ἀγάπης, πού ἐκπορεύεται ἀπό τό θησαύρισμα τῶν Εὐαγγελικῶν μνημονίων καὶ ἐνσαρκώνεται στήν ὁρατὴ δομὴ καὶ στήν ἱστορική διαδρομὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀγνή, Εὐαγγελικὴ ἀγάπη δέν παγιδεύεται στά κανάλια τῆς ἐξουσίας ἢ τῆς ἐμπορικότητας. Δέν μεταμορφώνεται σέ προσωπεῖο ὑποκρισίας καὶ κοινωνικῆς προβολῆς. Δέν ἐντάσσεται στό σκοτεινὸ παιχνίδι τῆς συναλλαγῆς καὶ στήν ἀνέντιμη πρᾶξι τῆς ἐξαγορᾶς τῶν ἀδελφικῶν συνειδήσεων. «Οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τό κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δέ τῇ ἀληθείᾳ» (Α΄ Κορινθ. ιγ' 5, 6). Ἡ ἀγάπη, πού ἐκχύνεται ἀπό τό Σταυρό τοῦ Κυρίου μας καὶ σταλάζει στίς καρδιές τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἄσπιλη καὶ ἀνυστερόβουλη, πλούσια καὶ ἐφευρετική, συνεπαίρνει τὴν ὑπαρξί, μετακινεῖ πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνώνει μέ τό Θεόν, συνδέει στενά μέ τό συνάνθρωπο. Προβληματίζει τό λογισμό. Εὐαισθητοποιεῖ τὴ συνείδησι. Στρατεῦει σέ ἐθελοῦσια προσφορά. Ὑφαίνει τό χρυσοποίκιλτο ἱστό τῆς ἀνθρωπιᾶς, τῆς γνήσιας κοινωνικότητας καὶ τῆς ὁργανικῆς ἐνσωματώσεως στό ἓνα καὶ μοναδικό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, στήν ἀγιώτατη Ἐκκλησία.

Ἡ ἀγάπη δέν εἶναι μόνο ἓνα αἰσθημα συμπάθειας σέ κείνους, πού μαρζώνουν στό κρεβάτι τοῦ πόνου ἢ πλανῶνται στίς ἄγονες ἐρημιές τῆς μοναξιάς. Εἶναι δύναμι, πού γονιμοποιεῖ τὴ θέλησι καὶ χτίζει στέρεες τίς γέφυρες τῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως. Προσφέρει εἰλικρίνεια. Οἰκοδομεῖ στό θεμέλιο τῆς ἐντιμότητας. Ἀπλώνει τό ἀγιασμένο καὶ ἐκλεπτισμένο δίκτυο τῆς ἀδελφωσύνης. Φέρνει κοντά τίς καρδιές. Δημιουργεῖ τό κοινόν ταμεῖο τοῦ προβληματισμοῦ καὶ τοῦ μόχθου στά τραγικά γυρίσματα τῆς ἀνθρώπινης περιπέτειας. Ἐνώνει τὰ πρόσωπα μέ τό Θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «ὅς ἑαυτόν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος» (Φιλιπ. β' 7).

Ἡ ἀγάπη διαπλέκεται μέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μέ ὅλα τὰ προβλήματα καὶ μέ ὅλες τίς ἐναλλαγές τοῦ βίου μας. Καὶ ἐναποθέτει σέ κάθε σημεῖο τῆς προσωπικῆς μας καὶ τῆς κοινῆς μας ἱστορίας τὴ σφραγίδα τῆς ἁδολῆς διασυνδέσεως στήν κοινωνία τῆς Εὐχαριστίας καὶ τῆς μετοχῆς στά χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

«ἤλθε... καὶ ἀπῆλθε».

Ο Πατριάρχης Βαρθολομαῖος «ἤλθε... καὶ ἀπῆλθε». Χωρίς ἡ ἀνταλλαγή τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀσπασμοῦ μέ τήν ἡγεσία τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας καί ἡ σπάταλη διανομή τῶν κολακευτικῶν προσφωνήσεων καί τῶν βαρύτιμων δώρων νά σημάνουν Συνοδική προσέγγισι. Ἐντιμη καί εἰλικρινῇ ἱερουργία τοῦ Μυστηρίου τῆς Εὐχαριστιακῆς κοινωνίας τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης. Καί χωρίς ἡ δεκαπενθήμερη διακίνησί του στά διαμερίσματα τῆς Ἀττικῆς γῆς καί τοῦ ἐλληνικοῦ βορρᾶ νά ἀφήσῃ μήνυμα Ὁρθόδοξης διδασχῆς καί Ὁρθόδοξης ἐμπειρίας στό διψασμένο ἐκκλησιαστικό πλήρωμα.

Ὁ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βοσπόρου ὑλοποίησε τό ὄνειρό του, πού ἴσως νά τό θεωροῦσε ἐπιτακτικό ἐπισκοπικό χρέος του. Ἐπισκέφθηκε ἐπίσημα(!) τή χώρα μας. Ὡς ἀρχηγός κράτους. Ὡς μονάρχης καταχωρισμένος στά ἐπίσημα πρωτόκολλα τῆς διεθνούς διπλωματίας. Ἐγινε ἀποδέκτης ὑψηλῶν τιμῶν καί ἡγεμονικῶν δώρων. Ἀπό τήν ἀνώτατη καί ἀπό τήν περιφερειακή ἐξουσία. Τήν πολιτειακή, τήν πολιτική καί τήν ἐκκλησιαστική. Καί ἀνεχώρησε. Ἐσβησε ἀπό τήν ἀτζέντα του τήν ὑποχρέωσι, πού γιά ὀκτώ ὀλόκληρα χρόνια τόν βασάνιζε. Πού τήν ἐνοιωθε σάν ἀγκαθωτό ἐμπόδιο στό πατριαρχικό ὄραμα τῆς προσπελάσεως καί προελάσεως σ' ὅλα τά κλιμάκια τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δέν μποροῦμε νά γνωρίζουμε τίς κρίσεις καί τά συναισθήματα, πού ὁ ποιμενάρχης τοῦ Βοσπόρου θησαύρισε, φεύγοντας, στίς πατριαρχικές ἀποσκευές του. Ἄν ἀνεχώρησε ἀπό τή χώρα μας μέ τόν ἀέρα τοῦ θριαμβευτή. Ἄν ἐνοιωσε τήν ἀνεσι νά καταχωρίσῃ στό ἡμερολόγιο τῆς πατριαρχικῆς δραστηριότητάς του μιά νέα ἐπιτυχία. Ἐναν ἐγκαινισμό δημιουργικῆς συνεργασίας μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Καί μέ τήν ἰσχνή ἐκπροσώπησι τοῦ λαοῦ, πού τόν ὑποδέχτηκε καί τήν πλατεία μάζα, πού τόν ἀγνόησε. Ἡ ἄν, μετὰ τήν ἐπιστροφή του στήν ἡσυχία τῶν πατριαρχικῶν ἐνδιαιτημάτων, ἄφησε νά ἠχήσῃ κάποιος ἀναστεναγμός καί τό παράπονο, ὅτι οἱ καρποί τῆς ἐπισκέψεως ἦταν πενιχρότατοι. Ἄν ἀποδέχτηκε καί παραδέχτηκε τίς φιλοφρονήσεις τοῦ ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ ἐπισκόπου Χριστοδοῦλου ὡς δείγματα πηγαίας καί εἰλικρινοῦς ἀγάπης. Ἡ ἄν διέκρινε σέ κάθε ἐκδήλωσι τήν ὑποκρισία τῆς πλαστῆς ἐυφημίας, πού ἐπεκάλυπτε προσωρινά τήν ἡγεμονική ἀντιπαλότητα καί τήν προσωπική πικρία γιά τίς ἀθεράπευτες πληγές καί γιά τά ἀνοιχτά θέματα.

Ἐμεῖς, πού βομβαρδιστήκαμε ἐπί δυό ὀλόκληρες βδομάδες μέ τίς τηλεοπτικές εἰκόνες τῆς ἀνατολίτικης χλιδῆς καί μέ τούς ξύλινους λόγους τῆς τεχνητῆς ἀβρότητας, πού ἐπιβάλλει ἡ ἐθιμοτυπία, ἔχουμε τό δικαίωμα νά ἐκδηλώ-

σουμε τούς δικούς μας στεναγμούς και νά καταστρώσουμε στό μνημόνιο τών ἐμπειριών μας τά δικά μας συμπεράσματα.

Πώς ὠργανώθηκε καί πώς ἐκδιπλώθηκε ἡ πατριαρχική ἐπίσκεψι; Ποιά ἦταν τά στοιχεῖα, πού τή διαφοροποιούσαν ἀπό τήν κενή φαντασμαγορία τοῦ πολιτικοῦ χώρου καί τήν ἐπέβαλλαν στή λαϊκή συνείδησι ὡς ἔκφρασι τῆς χαρισματικῆς Ἀγιοπνευματικῆς ποιότητος τῆς πατριαρχικῆς διακονίας; Τί πρόσφερε σάν εὐλογία στό λαό τοῦ Θεοῦ τό πατριαρχικό χέρι καί τί ἄφησε πίσω του φεύγοντας ὁ ἄρχοντας τοῦ Φαναρίου;

Τά ἐρωτήματα αὐτά τά ἐπεξεργάστηκαν μέ λεπτολόγο διάθεσι-ἐμπονη καί εἰλικρινή ἡ κακόβουλα ἐπιθετική-ὁ δημοσιογραφικός κάλαμος καί ὁ κριτικός νοῦς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Καί διατύπωσαν μιά μεγάλη γκάμα ἀπόψεων. Τά σημεῖα, πού ἀποτελοῦν consensus πιστῶν καί ἀπίστων, συνειδητῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί ὁπαδῶν τῆς ἄθειας κουλτούρας, μποροῦν νά συνοψιστοῦν στίς παρακάτω παρατηρήσεις.

1. Οἱ ἡγεμονικές τιμές, πού ἀποδόθηκαν στόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, ἦταν ἕνας ἀναχρονισμός καί, ταυτόχρονα, ἐκφυλισμός τῆς πατριαρχικῆς ἀξίας. Μείωσαν τρομακτικά καί ἐπικίνδυνα τό ἐκκλησιαστικό του προφίλ. Καί τόν παρουσίασαν ὡς ἕνα κοσμικό ἄρχοντα, ἀνατολίτικης κοπῆς, πού ἐναθρύνεται στίς πάνδημες τελετές, στούς πολυχρονισμούς καί στίς ὑποκλίσεις τών ὑπηρετῶν του καί τών ὑπηκόων του.

Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ἀ-

χθοφόρος τῆς διδαχῆς καί τοῦ κενωτικοῦ παραδείγματος τοῦ Θεοῦ Λόγου καί ἐξαγγελέας τοῦ μηνύματος τῆς «διακονοῦσης» ἀγάπης, δέν εἶχε περιθώρια-καί πνευματική ἐξουσιοδότησι-νά ἀντιγράψῃ τούς «*βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν*» (Λουκ. κβ' 25). Μήτε οἱ πορφυροί τάπητες τοῦ χρειάζονταν μήτε τά στρατιωτικά ἀγήματα καί οἱ δουλικές ὑποκλίσεις τών κολάκων. Θά μπορούσε νά φέρῃ καί νά λιτανεύσῃ στήν ἑλληνική γῆ τόν ἀτίμητο θησαυρό τῆς ἀρχιερατικῆς σεμνότητος. Τά παραδείγματα τών ἁγιασμένων προκατόχων του. Τό μήνυμα τῆς πατρικῆς ἀπλότητος καί τῆς ἀνυστερόβουλης ἀγάπης. Νά ἀνανεώσῃ κάτω ἀπό τό βράχο τοῦ Ἀρείου Πάγου τό σταθερό βηματισμό τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν καί νά ἀναμεταδώσῃ τή σωστική μαρτυρία γιά τό πρόσωπο τό ἀγαπημένο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι ἀτύχημα τό ὅτι δέν ἦρθε ὡς ποιμένας καί ὡς ἀπόστολος. Ἦρθε ὡς ἀρχηγός κράτους. Καί μάλιστα σέ μιά ἐποχή, πού οἱ ἀρχηγοί τῶν σύγχρονων κρατῶν δέχονται τήν κατακραυγή τῶν λαϊκῶν μαζῶν-ἰδιαίτερα στήν ἡφαιστειογενῆ περιοχὴ τῶν Βαλκανίων-γιά τήν ἐκφυλὴ ζωὴ τους, γιά τίς ὑπερφίαλες ἀξιώσεις τους, γιά τήν ὑποτίμησι τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καί γιά τήν ἐμπορευματοποίησι τοῦ πολέμου.

Οἱ τιμές ἱκανοποίησαν τόν ἴδιο. Προβλημάτισαν, ὅμως, τό πλήρωμα. Ὁ λαός ἀρνήθηκε τή στράτευσι στή λεγεῶνα τῶν χειροκροτητῶν. Δέν ἔτρεξε μέ αὐθορμητισμό κάτω ἀπό τά μπαλκόνια. Δέ ζητωκραύασε. Δέν ἀνέμιση σημαίακια μέ τά ἐμβλήματα τοῦ ἐπισκέπτη ἡγεμόνα.

2. Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος εὐθύνονται βαρύτερα γιά τήν ἀλαζονική ἐπίδειξι ἄμετρου πλούτου καί χλιδῆς. Σέ μιά περίοδο καταναγκαστικῆς λιτότητας τοῦ λαοῦ μας. Καί στίς τραγικές συνθήκες λιμοκτονίας τῶν ἀδελφῶν καί γειτόνων μας. Πού σέρνουν μέ κόπο καί μέ ἀγωνία τά βήματά τους μέσα στήν ἐφιαλτική ἐστία τοῦ φόβου, τῆς ὀλοκληρωτικῆς στερήσεως καί τοῦ θανάτου.

Ἡ ἐγκατάστασι τοῦ Πατριάρχου καί τῆς συνοδείας του στό ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἦταν μιά ἀθεράπευτη πρόκλησι. Ἡ ἐλληνική Ἐκκλησία διαθέτει εὐρύχωρους καί καλά ὠργανωμένους χώρους φιλοξενίας. Σέ Μοναστήρια. Καί σέ μνημεῖα ἀρχαιολογικά. Προσφέρονται νά ὑποδεχτοῦν μέ ἀγάπη καί μέ ἀδελφική φροντίδα τοὺς ἐπισκέπτες. Καί ἔχουν ὅλες τίς ἀπαραίτητες ἀνέσεις, πού θά τοὺς κάνουν νά αἰσθανθοῦν, ὅτι θρῖσκονται στό σπίτι τους. Στά πολυτελέστατα καί πανάκριβα ξενοδοχεῖα μπορεῖ νά καταλύουν οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου, γιά τοὺς ὁποίους τό ἐλληνικό δημόσιο πληρώνει τά μαλλιοκέφαλά του. Δέν εἶναι ἀπαραίτητο στοὺς ἴδιους χώρους νά φιλοξενοῦνται καί οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, μόνο καί μόνο γιά νά ἐμφανιστοῦν ὡς ἀρχηγοὶ κρατῶν καί ὡς ἀποδέκτες τῶν ὑψίστων τιμῶν ἀπὸ τὴν πολιτεία καί τὴν Ἐκκλησία, πού τοὺς φιλοξενοῦν.

3. Ἀπαράδεκτη ἦταν καί ἡ προκλητικὴ ἐπίδειξι τοῦ πλούτου κατὰ τίς δημόσιες ἐμφανίσεις καί τίς λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις. Τά βαρύτερα ἄμφια. Καί τά πανάκριβα δῶρα. Οἱ ἐλληνικὲς ἐφημε-

ρίδες ἔγραψαν-καί δέν ὑπῆρξε καμμιά ἐπίσημη διάψευσι-ὅτι τά δῶρα, πού προσφέρθηκαν ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί τοὺς Συνοδικούς Ἱεράρχες στὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο καί στὰ μέλη τῆς συνοδείας του, στοίχισαν δεκαεπτὰ ἑκατομμύρια δραχμές. Μιά ὀλόκληρη περιουσία. Καί αὐτὰ δέν ἦταν τά μοναδικὰ δῶρα, πού δόθηκαν στὸν «ὑψηλό» ἐκκλησιαστικό ἐπισκέπτη. Παράγοντες τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ κράτους φιλοτιμήθηκαν νά προσφέρουν στὸν Πατριάρχη πανάκριβα ἀναμνηστικά. Χρυσάφι καί ἀσήμι. Πού ἂν τά συνεκτιμῆση κανεῖς, θά ἀνεβάσῃ τό ποσό τῆς δαπάνης σέ ἀσύλληπτα ὕψη.

Τά νοσοκομεῖα μας ἐξυπηρετοῦνται μέ τά ράντζα. Οἱ πολλοὶ συνταξιούχοι μας συντηροῦνται μέ τίς συντάξεις λιμοκτονίας. Οἱ ἀδελφοὶ μας ἀπὸ τὴ Γιουγκοσλαυία ἀπλώνουν τό τρεμάμενο χέρι τους καί ζητοῦν φάρμακα καί τρόφιμα. Καί ἐμεῖς σκορπίζουμε ἑκατομμύρια σέ χρυσὰ στολίδια, γιά νά χρυσώσουμε ποιμένες, ἐκπροσώπους καί λειτουργοὺς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού «δὲ ἡμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὢν, ἵνα τῇ ἐκείνου πτωχεῖα πλουτίσωμεν» (Β' Κορινθ. γ' 9).

4. Μέσα σέ ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνοθεσία τῆς ἐπισημότητας καί τῆς χλιδῆς, λησμονήθηκε τό κύριο ἔργο τῶν ἐκπροσώπων τῶν δυὸ Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης καί τῆς θεολογίας. Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὅταν ἀνήγγειλε ἐπίσημα στοὺς δημοσιογράφους τὴν ἐπικείμενη ἐπίσκεψι τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαῖου, δήλωσε ἐμφαντικά, ὅτι δέν ὑπάρχει ἀτζέντα θε-

μάτων, πού πρόκειται νά τεθοῦν στό τραπέζι τῶν συζητήσεων.

Ἦρθε ὁ Πατριάρχης. Καί μαζί του ἦρθαν καί μέλη τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐμειναν στήν Ἑλλάδα περισσότερο ἀπό δύο βδομάδες. Καί στό διάστημα αὐτό δέν κουβέντιασαν τίποτα. Οὔτε τά προβλήματα, πού δημιουργοῦν τίς τριβές καί τίς πικρίες. Οὔτε τά γενικά θέματα τῆς Ὁρθοδοξίας, πού πορεύεται πρὸς τὴν τρίτη χιλιετία μέσα ἀπὸ τίς συμπληγάδες τῶν ἀθέων συστημάτων καί ἀπὸ τά συνειδησιακά ἐρείπια τῆς ὕλοφροσύνης. Κανένα θέμα δέν θεωρήθηκε ἐπείγον. Καμμιά πρόκλησι τῆς ἐποχῆς δέν τάραξε τὴν τελετουργικὴ μεγαλοπρέπεια τῶν ἐπισήμων ἐμφανίσεων καί τὴν εὐωχία τῶν Συβαριτικῶν δείπνων. Ὅλα τά προβλήματα ἀποθήγηκαν στή σκιά τοῦ περιθωρίου. Ὅλες οἱ ἀνησυχίες τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί ὅλοι οἱ στεναγμοὶ τῶν καταπιεσμένων ὁμόδοξων ἀδελφῶν μας ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς ἀγάπης τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τοῦ Φαναρίου καί τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ ὑψηλοὶ ἡγέτες, οἱ προκαθήμενοι τῶν δυὸ Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί οἱ «περί αὐτοὺς» συνυπεύθυνοι, ἀντάλλαξαν ἀσπασμούς καί φιλοφρονήσεις, πρόσφεραν καί δέχτηκαν δῶρα, μίλησαν τὴν ξύλινη γλῶσσα τῆς ἐθιμοτυπίας, ἄφησαν ὑπονοούμενα γιὰ τά «κατ' ἀλλήλων» παράπονα καί γιὰ τίς ἐνδόμυχες προθέσεις τους καί ἀποχωρίστηκαν. Στό λαό δέν ἔδωσαν λυτρωτικὸ μήνυμα ἀλήθειας καί δικαιοσύνης καί ἀγάπης. Δέν ἀποκάλυψαν Ἐκείνον, πού «ἀγνοοῦντες» οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι «εὐσεβοῦν» (Πράξ. ιζ' 23) καί ἀναζητοῦν.

Τώρα, πού τά φῶτα τῆς τηλεορά-

σεως δέν προβάλλουν πιά τοὺς δυὸ φίλους (καί ἀνταγωνιστές) προκαθημένους, καί οἱ προσφωνήσεις τους δέν ἀπλώνονται στίς στήλες τῶν ἐφημερίδων, ὁ Ὁρθόδοξος λαός δέ διατηρεῖ τίποτα ἀποθησαυρισμένο στή μνήμη καί στήν καρδιά. Οὔτε μιὰ ὁδηγητικὴ διδαχή. Οὔτε ἓνα φωτισμένο λόγο ποιμαντικῆς φροντίδας. Οἱ μοναδικές ἀναμνήσεις, πού ἀναμασῶνται στίς φιλικές συναντήσεις εἶναι ἡ κοσμικὴ μαγεία τῆς χλιδῆς καί ἡ ἐκτροπὴ τῆς πνευματικῆς, ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας στὰ κανάλια τῆς κοσμικῆς ὀλιγαρχίας.

Μετά τὴν ἀναχώρησι τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου ξαναγυρίσαμε στήν ὥρα «μηδέν». Στό σημεῖο, πού θρискόμασταν πρὶν ἀπὸ τὴν πατριαρχικὴ ἐπίσκεψι. Στίς καχυποψίες τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν. Στούς μεθοδικούς, διπλωματικούς διαγκωνισμούς. Στὴν παρεμπόδισι τῆς αὐτόνομης λειτουργίας τοῦ γραφείου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στίς Βρυξέλλες καί τοῦ γραφείου τοῦ Πατριαρχείου στήν Ἀθήνα. Στὴν προβολή τῶν δικαιοδοτικῶν δικαιομάτων στὰ διαμερίσματα τῆς ἐλληνικῆς ἐπικράτειας. Καί στήν ἀνακύκλωσι τῶν παθῶν καί τῶν πικριῶν, πού ἔχουν σωρευθῇ στό μακρὸ διάστημα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ, πού ἀνακηρύχτηκε Αὐτοκέφαλη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Καμμιά διαφορὰ δέν ἐπιλύθηκε. Κανένα ἀγκάθι δέν ξεριζώθηκε. Κανένα μονοπάτι γνήσιας ἀγάπης καί Εὐχαριστιακῆς κοινωνίας δέν ἀνοίχτηκε.

Βόσπορος καί Ἀθήνα παραμένουν κάστρα ἐπιφυλάξεων, ὑποψιῶν καί ἀντιμαχίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

**Επιστολή στο Μητροπολίτη,
πού πλαστογραφήθηκε ή ψήφος του
στις 25 Μαΐου 1994**

ΑΓΝΩΣΤΕ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΕ,

Σέ ξεχωρίζω από τούς άλλους εβδομήντα δύο. Καί απευθύνομαι προσωπικά σέ σένα. Σέ σένα, πού έλαχε νά σου πλαστογραφήσουν τό ψηφοδέλιό σου. Ψήφισες ΟΧΙ στή μετάθεση του Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη από τή Ζάκυνθο στήν Ἀττική. Καί όταν απομακρύνθηκες από τήν κάλπη καί δέν πρόσεξες στήν καταμέτρηση, κάποιο βλάσφημο, ΑΛΛΟ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ, ΧΕΡΙ, έσβησε τό ΟΧΙ σου καί έγραψε τό ΝΑΙ. Ἀλλοίωσε τή θέλησή σου, πού εξέφραζε αὐτό, πού σέ φωτίζε εκείνη τή στιγμή ή πνοή του Παναγίου Πνεύματος καί τήν αντικατέστησε μέ αὐτό, πού είχε αποφασίσει από τήν προηγούμενη μέρα ή παρασύνοδος του Πειραιᾶ. Στήν όποία έσύ δέν μετείχες. Στήν όποία έσένα δέν σέ κάλεσαν. Διότι δέν μπορούσαν νά κάμψουν τή συνείδησή σου. Καί έπειδή δέν τούς ήταν έφικτό νά άρπάξουν τήν ψήφο σου μέ τή συναίνεσή σου, σου τήν άρπαξαν μέ τή βία. Δίχως νά τό γνωρίζεις. Μέ τήν πλαστογραφία. Μέ έγκλημα. Σέ παρακαλώ, Δεσπότη μου, κάμε ένα κόπο, όχι για άλλο λόγο, παρά μόνο για τό κύρος του Παρακλήτου, πού πρέπει νά κυριαρχεί καί νά μήν άπουσιάζει από τίς Συνελεύσεις του Σώματος της Ἱεραρχίας. Διότι τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν μπορεί νά πνέει, δέν είναι δυνατό νά πνέει, σέ μία αἴθουσα πού γίνονται πλαστογραφίες. Πρόσεξε καλά τούς γραφικούς χαρακτήρες, πού δημοσιεύθηκαν στήν ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ. Ἀνακάλυψε τό χαρακτήρα σου. Ἀνακάλυψε τόν έαυτό σου. Πάρε τό μπαστούνι σου καί

κάνε μία έπίσκεψη στό Συμβούλιο της Ἐπικρατείας. Ἐκεί, στό γραφεῖο (101) είναι φυλαγμένα τά ψηφοδέλτια. Αὐτά πού αναγκάστηκε ή Ἐκκλησιαστική έξουσία νά τά πάει στή Δικαιοσύνη καί έτσι μπήκαν κάτω από τό μικροσκόπιο του έλέγχου. Βρές τό δικό σου ψηφοδέλτιο. Πρόσεξε το καλά. Διαπίστωσε μέ τά ίδια σου τά μάτια ότι σου διέγραφαν τήν έλεύθερη θέλησή σου. Καί έγραφαν τή δική τους. Σου έκλεψαν τή συνείδησή σου. Για νά κατασκευάσουν ΠΛΑΣΤΟ τό 49ο καθοριστικό υπέρ της μετάθεσης ψηφοδέλτιο. Ἐτσι έξίσωσαν τήν πνοή του Παναγίου Πνεύματος μέ ένα κακούργημα. Διαμαρτυρήσου. Ἀξίωσε τήν άποκατάσταση της πλαστογραφημένης βούλησής σου. Φώναξέ τους. Ἐ, όχι καί έτσι! μέχρις έδω, φτάνει πιά, σᾶς άποκαλύψαμε. Ἐν αὐτά τά κάνετε έσεις, οί δάσκαλοι της άρετής, τί θέλετε νά κάνουν οί άλλοι, οί άποδέκτες ή οί άμοιροι των διδαχών σας;

Ἄδικημένε Δεσπότη μου, έπειδή ή Πρωτοβουλία για τήν Ἀποκατάσταση της Νομιμότητας καί της Κανονικότητας στήν Ἐκκλησία είναι μέ τούς άδικημένους, δεκάδες χιλιάδες Ὁρθόδοξων Χριστιανών είμαστε μαζί σου. Αυτόπροσδιορίσου. Ἀποκαλύψου. Πές μας τό όνομά σου. Ἀπό άγνωστος, γίνε γνωστός. Ἐλα μαζί μας για νά αναστηλώσουμε από κοινού τίς άξίες εκείνες, πού στήριξαν τήν Ὁρθοδοξία έδω καί δύο χιλιάδες χρόνια. Τίς δοκιμασμένες καί δοκιμαζόμενες άξίες, πού σωριάστηκαν σέ έρείπια στό τελευταίο τέταρτο του αἰώνα. Του αἰώνα πού μάς προάγει μέ τίς χειρότερες προοπτικές στήν άρχή της τρίτης χιλιετίας.
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΠΑΠΟΥΤΣΙΔΑΚΗΣ

Η ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΓΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΜΕ ΛΑΪΚΟ ΣΥΝΗΓΟΡΟ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ἡ Δ.Ι.Σ. κατὰ τὴ συνεδρία αὐτῆς τῆς 20/1/1999, ἀποφάσισε νὰ εἰσηγηθεῖ στὸν Ὑπουργό Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τὴν κατάργηση τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Νόμου 1700/1987, μὲ τὴν ὁποία κληρικοὶ κάθε βαθμοῦ, κατηγορούμενοι ἐνώπιον οἰουδήποτε Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ παρίστανται καὶ μὲ λαϊκὸ συνήγορο, δηλαδή μὲ δικηγόρο. Μετὰ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ ἐστάλη στὸν ἀρμόδιο Ὑπουργό τὸ ὑπ' ἀριθμ. 396 τῆς 27/1/1999 ἔγγραφο, μὲ τὴν παράκληση νὰ προωθηθεῖ στὴ Βουλὴ σχετικὴ καταργητικὴ διάταξη.

I. ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ

Πολλὰ συνέβησαν κατὰ τὸ μεσολαβήσαν διάστημα τῶν δώδεκα αὐτῶν ἐτῶν, τὰ ὁποῖα ὀδήγησαν τελικῶς τὴ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας νὰ εἰσηγηθεῖ, μετὰ τὴν πάροδο τοῦ μακροῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος, τὴν κατάργηση τῆς ἐπίμαχης αὐτῆς διατάξεως. Χαρακτηριστικῶς ἐπισημαίνουμε δύο μόνο περιπτώσεις.

Ἄς θυμηθοῦμε τὰ ὅσα τραγικὰ συνέβησαν κατὰ τὴν «ΠΑΡΩΔΙΑ» (ὁ χαρακτηρισμὸς ἀνήκει στὸ νῦν Ἀρχιεπίσκοπο) τῆς δίκης τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου, ὅταν τὸ θέμα τῆς συμπαραστάσεως λαϊκῶν δικηγόρων ἀνέκυψε τόσο κατὰ τὸ στάδιο τῆς προδικασίας, ὅσο καὶ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην. Πρέπει ἐδῶ νὰ λεχθεῖ ὅτι ὁ τότε ἀνακριτὴς Μητροπολίτης, μὲ εἰδικῶς συνταγέν Πρακτικὸ, διέκοψε κατὰ νόμο τὴν ἐξέλιξη τῆς ἀνακρίσεως, γιὰ νὰ λάβει θέση ἡ Σύνοδος ἐπὶ τοῦ ἐπίμαχου θέματος τῆς συμπαραστάσεως ἢ μὴ λαϊκῶν συνηγόρων. Δὲ γνωρίζουμε ἐπισήμως ποιά ἦταν ἡ ἀπόφαση τῆς Συνόδου ἐπὶ τοῦ σαφοῦς καὶ συγκεκριμένου αὐτοῦ ἐρωτήματος τοῦ ἀνακριτῆ Μητροπολίτη. Τό μόνο, πού γνωρίζουμε εἶναι ὅτι ἡ ἀνάκριση, παρά τὴν πανηγυρικὴ διακοπὴ τῆς, θεωρήθηκε περαιωθεῖσα καὶ ὁ ἅγιος Γέροντας Θεολόγος εἰσήχθη, χω-

ρὶς τὴν ὁλοκλήρωση τῆς προδικασίας, στὸ Πρωτοβάθμιο Δικαστήριον. Ἀλλὰ οὔτε καὶ κατὰ τὴν ἀκροαματικὴ διαδικασίαν, πού ἐπακολούθησε, ἐπετρέπη ἡ συμπαράσταση λαϊκῶν συνηγόρων. Αὐτὰ γιὰ τὴν ἱστορίαν.

Ἄς ἐπισημάνουμε ἀκόμη καὶ μία ἄλλη πρόσφατη περίπτωσις. Εἶναι αὐτὴ τῆς δίκης τοῦ Μητροπολίτη Ζακύνθου Χρυσοστόμου Συνετοῦ, γιὰ τὴν περίφημη συνέντευξή του, μὲ τίς γνωστὲς του θέσεις, στὸ πορνοπεριοδικὸ «PENTHOYSE». Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ Σύνοδος ἄλλαξε πορεία. Δέχθηκε τὴν ἐφαρμογὴ τῆς συγκεκριμένης διατάξεως. Καὶ τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον συνεδρίασε τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας, πού ἐλήφθηκε ἡ ἀπόφαση νὰ ζητηθεῖ ἡ ἀκύρωση τοῦ Νόμου περὶ παρουσίας λαϊκοῦ συνηγόρου στὰ Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια, δέχτηκε τὸ λαϊκὸ συνήγορον τοῦ ἐγκαλούμενου Μητροπολίτη, ὁ ὁποῖος χειρίσθηκε νομικῶς καὶ κανονικῶς τὴν ὑπόθεσιν, ἀνέπτυξε τὸν ἀντιλογό του καὶ ἀποτέλεσε παράγοντα τῆς δίκης. Οἱ δηλώσεις του μάλιστα κατέκλυσαν τοὺς δέκτες τῆς τηλεοράσεως. Ἡ ἀντίθετη αὐτὴ τακτικὴ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας σὲ δύο σημαντικὲς ὑποθέσεις, πού συνετάραξαν τὸ πανελλήνιον, ἦταν πρόδηλη. Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά. Περιοριζόμεθα μόνον σ' αὐτὲς τίς διαπιστώσεις καὶ ὁ καθένας ἄς βγάλει τὰ συμπεράσματά του.

II. ΝΟΜΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι (καὶ θέλησε ἡ ἴδια νὰ εἶναι) Νομικὸ Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, σύμφωνα μὲ τὴ σαφῆ καὶ ρητὴ διάταξη τῆς παραγρ. 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Κανονιστικοῦ της Χάρτου, τὸν ὁποῖον ἡ ἴδια ἢ Ἐκκλησία κατήρτισε καὶ στὴ συνέχειαν ἡ ἴδια προώθησε στὴ Βουλὴ πρὸς φήψιν (Ν. 590/1977). Τὰ συλλογικὰ της ὄργανα καὶ ὅταν ἀκόμη αὐτὰ ἐνεργοῦν ὡς κυρωτικὰ ὄργανα (Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια), δέν εἶναι

φορεῖς δικαστικῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ διοικητικά ὄργανα καί οἱ κυρωτικές τους ἀποφάσεις εἶναι ἀπλές διοικητικές (πειθαρχικές) πράξεις καί ὄχι δικαστικές ἀποφάσεις. Ὅταν μάλιστα τά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια ἐπιβάλλουν ποινές πού ἐπηρεάζουν προεχόντως τήν ὑπηρεσιακή θέση τῶν Ἀρχιερέων ἢ ἄλλων κληρικῶν, οἱ πράξεις αὐτές ἀποτελοῦν καί ἐκτελεστές διοικητικές πράξεις, οἱ ὁποῖες ὑπάγονται εὐθέως στόν ἀκυρωτικό ἔλεγχο τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Οἱ τελευταῖες αὐτές νομολογιακές ἀπόψεις ἀποτελοῦν πλέον πάγια θέση τοῦ Ἀνωτάτου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου τῆς χώρας (ΣτΕ), ἡ ὁποία ἐπικυρώθηκε καί μέ ἀπόφαση τῆς ὁλομελείας του (825/1988), μέ τήν ὁποία ἔγινε δεκτό ὅτι τά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια ἀποτελοῦν Συλλογικά (Διοικητικά) Ὅργανα καί συνεπῶς ὅλες οἱ προηγούμενες ἀπόψεις, ὅτι δηλαδή τά Ε.Δ. ἀποτελοῦν «Εἰδικά Ποινικά Δικαστήρια» ἢ ὅτι ἐκδίδουν «οἰονεὶ δικαστικές ἀποφάσεις» ἢ «πράξεις μὴ ἐκτελεστές», δέ συνάδουν πλέον πρός τή διαμορφωθείσα τά τελευταῖα χρόνια νομολογία τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου (βλ. καί πρόσφατη ἀπ/ση ΣτΕ 2928/1996).

Περαιτέρω στό ἄρθρο 20 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, πού ἐντάσσεται στό κεφάλαιο τῶν «Ἀτομικῶν καί Κοινωνικῶν Δικαιωμάτων» ὀρίζονται, στή μέν παράγ. 1 ὅτι «Καθένας ἔχει δικαίωμα στήν παροχή ἔννομης προστασίας ἀπό τά δικαστήρια...», στή δέ παράγ. 2 ὅτι «Τό δικαίωμα τῆς προηγούμενης ἀκρόασης τοῦ ἐνδιαφερομένου ἰσχύει καί γιά κάθε διοικητική ἐνέργεια ἢ μέτρο, πού λαμβάνεται σέ βάρος τῶν δικαιωμάτων ἢ συμφερόντων του». Ἀπό τίς δύο αὐτές βασικές καί θεμελιώδεις συνταγματικές διατάξεις, πού τελοῦν σέ ἀπόλυτη συνάφεια καί ἀλληλεξάρτηση, συνάγονται δύο ἐρμηνευτικά δεδομένα, ὅπως αὐτά παγίως καθιερώθηκαν μέ τή νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Τό πρῶτο θεμελιώνεται στήν ἀποψη ὅτι ἡ παρεχόμενη συνταγματικῶς ἔννομη προστασία στόν κάθε πολίτη πρέπει νά εἶναι ΠΛΗΡΗΣ καί ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ. Καί ἡ ἀξίωση αὐτή ἱκανοποιεῖται ὄχι μέ τήν ὀριστική ἐπίλυση τῆς διαφορᾶς, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καί σ' αὐτή ἀκόμη τήν προσωρινή προστασία (βλ. σχ. ΣτΕ, Ἐπ. Ἀν. 718/1993). Τό δεύτερο ἀναφέρεται στήν ἔκταση πού καλύπτει ΤΟ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΑΣΕΩΣ, τό ὁποῖο τό δικό μας Σύνταγμα καθιέρωσε καί ἐπέβαλε ὡς θετή διάταξη στήν παραγ. 2 τοῦ ἄρθρου 20 καί δέν ἀρκέσθηκε ἀπλῶς στήν ἰσχύ του ὡς γενικῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου. Σύμφωνα λοιπόν μέ τή νομολογιακή αὐτή ἀποψη, ἡ συνταγματική ἐπιταγή περί καθιερώσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἀκρόασεως ὁλοκληρώνεται μέ τήν παροχή τῆς δυνατότητας στόν ἐγκαλούμενο, νά ζητήσει, κατά τή διαδικασία ἐνώπιον τῶν πειθαρχικῶν καί ἀνακριτικῶν συμβουλίων, τή συμπαράστασή του μέ πληρεξούσιο δικηγόρο (βλ. σχ. ΣτΕ 2885/1998). Πρός τοῦτο ἐξἄλλου συνάδουν καί οἱ εἰδικές ρυθμίσεις τοῦ Διοικητικοῦ Κώδικα.

Ἐνόφει τῶν παραπάνω νομολογιακῶν δεδομένων τοῦ ΣτΕ, ἡ συμπαράσταση λαϊκῶν συνηγόρων τῶν ἐγκαλουμένων κληρικῶν ἐνώπιον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, τά ὁποῖα, σύμφωνα μέ τήν πάγια πλέον νομολογία τοῦ ἴδιου δικαστηρίου, λειτουργοῦν ὡς συλλογικά διοικητικά ὄργανα Ν.Π.Δ.Δ., ἐπιβάλλεται ἀπό αὐτές τίς ρυθμίσεις τοῦ Συντάγματος καί εἰδικώτερα ἀπό τή διάταξη τῆς παραγ. 2 τοῦ ἄρθρου 20 γιά πλήρη προστασία τῆς ἔκφρασης τοῦ δικαιώματος τῆς ἀκρόασεως πρὶν ἀπό κάθε δυσμενῆ διοικητική ἐνέργεια. Συνεπῶς κάθε μεταγενέστερη διάταξη, μέ τήν ὁποία τυχόν θά καταργεῖται ἢ θά περιορίζεται τό καθιερούμενο μέ τή διάταξη τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Ν 1700/1987, σέ ὑλοποίηση τῶν συνταγματικῶν αὐτῶν διατάξεων, ἀτομικό δικαίωμα τῶν ἐγκαλουμένων κληρικῶν νά συμπαρίστανται στά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια μέ λαϊκοὺς συνηγόρους, ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΙΣΧΥΡΗ καί, κατ' ἀκολουθίαν, μὴ ἐφαρμοστέα. Καί τοῦτο, διότι, περιορίζοντας σαφῶς τό δικαίωμα τῆς προηγούμενης ἀκρόασεως τοῦ ἐγκαλούμενου, θά ἔρχεται σέ πρόδηλη καί εὐθεῖα ἀντίθεση μέ τίς παραπάνω διατάξεις τοῦ Συντάγματος (ἄρθρο 20 παράγ. 2).

Φρονοῦμε ὅτι δέν θά εἶναι, δέν θά πρέπει νά εἶναι, ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνη, ἡ ὁποία θά ἐπιχειρήσει νά προωθήσει τή θέσπιση τέτοιων ἀντισυνταγματικῶν ρυθμίσεων. Διαφορετικά, οἱ ἔντονες καί συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενες ἐξαγγελίες τῆς νέας ἡγεσίας γιά τόν ἐκδημοκρατισμό στό χώρο της θά ἀποτελέσουν «γράμμα κενόν».

Γ.Ι.

Η ΥΠΑΚΟΗ

Ἐνέργειες ἐμπαθῶν ἢ προβληματικῶν προσώπων, ὅταν μάλιστα ἔχουν κάποια ἐξουσία, προξενοῦν προβλήματα στήν Ἐκκλησία. Ἡ ἐμπάθεια πολύ συχνά εἰσχωρεῖ ἀκόμα καί στά Συνοδικά Τῆς Ὁργάνῃς. Ἐχουμε Συνοδικές ἀποφάσεις, πού ταλάνισαν Ἐκκλησίες γιά δεκαετίες. Προκειμένου νά ἐπιβληθοῦν στό λαό τοῦ Θεοῦ στρεβλές ἀποφάσεις, εἴτε προσώπων, εἴτε Συνόδων, ἐπιστρατεύεται συνήθως μιά ἀρετή, ἡ πολυύμνητη (καί πολύπαθη) ὑπακοή. Καί ὡς μέσον ἐκφοβισμοῦ ἐπισημαίνεται ἡ ἀνυπακοή, πού ἔβγαλε τούς πρωτοπλάστους ἀπ' τόν Παράδεισο καί εἰσήγαγε στόν κόσμον τήν ἁμαρτία καί τό θάνατο. Κάθε δέ διαμαρτυρία κάποιου προσώπου καί ἀντίσταση κατά τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ἀντιμετωπίζεται μέ τήν ἐκτόξευση ἐναντίον του ἀστηρικτικῶν κατηγοριῶν, ὅπως τοῦ σχισματικοῦ, τοῦ πλανεμένου, τό προτεστάντη. Ἡ μέ ἀνυπόστατα ἐπιτίμια ἀκοινωνήσις, καταιρέσεως, ἀφορισμοῦ.

Οἱ παραπάνω θλιβερές διαπιστώσεις γίνονται μέ ἀφορμή τρία σύγχρονα κείμενα καίριας ποιμαντικῆς εὐθύνης. Προέρχονται ἀπ' τόν εὐρύτερο Ὁρθόδοξο χῶρο, τά δύο ἀπ' τήν Ἀμερική καί τό τρίτο ἀπ' τή Ρωσία. Ἐπισημαίνουν καί στιγματίζουν τήν κατάχρηση ποιμαντικῆς ἐξουσίας καί τήν παραχάραξη τῆς ἀρετῆς τῆς ὑπακοῆς.

* * *

Στό περιοδικό «The Dawn», Νοέμβριος 1998, ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ Νότου τῆς «Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς» (OCA), δημοσι-

εύτηκε ἓνα ἄρθρο μέ τόν παράξενον τίτλον «Λατρεία γκουρού στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία». Ἐπισημαίνουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη εἶναι μία ἀπό τίς Ὁρθόδοξες «διακαίοδοσιες» τῆς Ἀμερικῆς, πού συμμετέχει στή Μόνιμη Συνδιάσκεψη τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων τῆς Ἀμερικῆς (SCOBA), ὡς ἰσότιμη μέ τήν Ἑλληνορθόδοξη Ἐκκλησία. Ἀπό τό Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας ἔχει ἀνακηρυχθεῖ αὐτοκέφαλος, πράγμα τό ὁποῖο δέν ἔχει ἀναγνωρίσει τό Φανάρι. Παρά τήν ἀμφισβήτηση, ὅμως, ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος κατά τήν ἐπίσημη ἐπίσκεψή του στίς ΗΠΑ τό 1997, ἐπισκέφθηκε καί τήν Ἐκκλησία αὕτη. Τό ἄρθρο ἀπευθύνεται πρὸς πρώην προτεστάντες, πού κατά ὁμάδες ἀναζητοῦν νά ἐνταχθοῦν ὡς προσήλυτοι στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἀπειροί καί ἐνθουσιῶδεις καθὼς εἶναι, εὐκολα πέφτουν θύματα ἐμπαθῶν ἢ ἄκριτων ἀνθρώπων. Τό ἀπόσπασμα πού ἀκολουθεῖ εἶναι χαρακτηριστικό:

«Δέν εἶναι καθόλου ὀρθό νά ζητεῖται ἀπό τούς λαϊκοὺς μέσα στήν Ἐκκλησία νά ἔχουν τυφλή ὑπακοή σ' ἓνα γέροντα ἢ στόν ἐφημέριο τῆς ἐνορίας τους... Ὅταν αὐτός ὁ ἐφημέριος δέν εἶναι πρόθυμος νά στηρίξει μέ ἐπιχειρήματα τίς θέσεις, πού διακηρύσσει, καί ἀπαιτεῖ ἀπό σᾶς ὑπακοή, αὐτό, πού προσπαθεῖ νά κάνει, εἶναι νά ἐλέγχει τίς σκέψεις σας. Προσέχετε!... Σχεδόν σέ κάθε παραθρησκευτικῇ λατρεῖᾳ εἶναι ἀναπόφευκτο νά ὑπάρχει μιά κεντρικὴ προσωπικότητα, πού ἀποτελεῖ τόν ὑπέρτατον ἐρμηνευτὴ ὅλων τῶν πραγμάτων... Πρέπει νά εἰστε ἐξαιρετικά φιλόπονοι καί ἐπιφυλακτικοί πρὸς ὅποιονδήποτε ὑποτιθέμενον γέροντα, πού προσπαθεῖ νά

σας απομονώσει και πού απαιτεί από σας απόλυτη υπακοή, ή και ακόμα παραπάνω από υπακοή... 'Εάν αισθάνεστε μέσα σας ότι η σωτηρία σας εξαρτάται από κάποιο γέροντα ή πνευματικό πατέρα και δεν απευθύνετε στον 'Ιησού Χριστό ως τόν Πρωτεργάτη και Τελειωτή της σωτηρίας σας, είστε στην πραγματικότητα παγιδευμένοι σε μία κατάσταση αίρέσεως... 'Υπάρχει ακόμα και μία τελευταία πλευρά της αίρετικής έκτροπής. 'Ο άρχηγός, γέροντας ή ιερέας, προσπαθεί να απομυζήσει από σας όσα πιο πολλά χρήματα μπορεί, χωρίς να ξετάζει τίς προσωπικές σας ανάγκες. Σ' αυτές τίς περιπτώσεις φεύγετε μακριά...».

* * *

Στό ίδιο μήκος κύματος είναι συντονισμένος και ο Μητροπολίτης Προικονήσου 'Ησαΐας, Πρόεδρος της 'Ιεράς 'Επισκοπής Ντένβερ της 'Ελληνορθόδοξης 'Αρχιεπισκοπής. Σέ ποιμαντική ἐγκύκλιο, πού ἐξέδωσε στίς 28 'Οκτωβρίου 1998 (πρωτόκολλο 98-21) ἀναφέρει μεταξύ ἄλλων καί τά ἐξῆς:

«Πουθενά στην προφορική ή γραπτή μαρτυρία της 'Εκκλησίας δεν ἀναφέρεται ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ὀφείλει νά μή δέχεται κανένα ἐπηρεασμó, πρᾶγμα ἀδύνατο, οὔτε, ὅμως, ὅτι πρέπει νά ἐφαρμόζει μιὰ τυφλή υπακοή σέ κάποιο ἄλλο πρόσωπο... "Ὅταν ἀνακαλύψουμε τό Χριστό μέσα μας καί κατανοήσουμε καί ἀποδεχθóμε ὅτι πλαστήκαμε κατ' εἰκόνα Του, τότε Αὐτός μᾶς υἱοθετεῖ, ὄχι σά σκλάβους, ἀλλά ὡς ἐλεύθερους υἱούς καί θυγατέρες γεμάτους ἀγάπη (πρβ. Γαλ. δ' 1-7). "Αν κάποιος ἔχει τυφλή υπακοή σέ ἕναν ἄλλο, εἴτε σέ κάποιον ὁ ὁποῖος τόν ἀγαπᾷ, εἴτε τόν προῖστάμενό του, εἴτε σέ ἕνα θρησκευτικό γκουρού, σημαίνει ὅτι αὐτό τό πρόσωπο δέν ἔχει πιά ἐλεύθερη βούληση, ἀλλά τήν ἔχει ἐκχωρήσει σέ ἕνα ἄλλο δημιουργήμα. "Ὅταν ὁ Χριστιανός ἐναποθέσει τήν ἐλεύθερη βούλησή του στό Χριστό, ὁ Κύριος τήν ἐξαγνίζει καί τοῦ τήν

ἐπιστρέφει, ἔτσι ὥστε ἡ ὑπακοή του στό μέλλον νά βασίζεται στήν ἀγάπη καί μόνο, ἡ ὁποία εἶναι ἐκδήλωση αὐτῆς τῆς ἐλεύθερης βουλήσεως... Τό πνεῦμα τῆς τυφλῆς υπακοῆς, πού θανατώνει τήν ἐλεύθερη βούληση, παρατηρεῖται δυστυχῶς σέ μερικούς ἀπό τούς ἀνθρώπους μας, ἀκόμα καί σέ μερικούς ἀπό τούς κληρικούς μας... Αὐτό δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά εἰδωλολατρεία. Παραμερίζει τό Θεό καί ἐγκαθιδρύει τή λατρεία τοῦ κτίσματός Του... "Αν ὑπάρχουν μέλη τῆς 'Επισκοπῆς, πού ἔχουν πέσει στό σφάλμα νά ἀρνηθοῦν τήν ἐλεύθερη βούλησή τους... ἄς γνωρίζουν ὅτι ὁ Θεός δέν θέλει σκλάβους στήν Βασιλεία Του, ἀλλά ὑπάκουα τέκνα πού συνεχῶς ἐνεργοῦν μέ τήν ἐλεύθερη βούλησή τους, ὡς υἱοί καί θυγατέρες τοῦ Πατρός ἡμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

* * *

Τέλος, ἀνάλογα ἐκφυλιστικά φαινόμενα ἔχει νά ἀντιμετωπίσει καί ἡ 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία τῆς Ρωσίας. Τό θέμα ἀπασχόλησε τήν 'Ιερά Σύνοδο τῆς 'Εκκλησίας αὐτῆς κατὰ τήν τακτική της συνεδρία στίς 28-29 Δεκεμβρίου 1998. Στήν ἀπόφαση τῆς Συνόδου, πού ἀνακοινώθηκε, στηλιτεύονται ἐνέργειες ποιμένων, πού «κάνουν κατάχρηση τῆς ἐξουσίας "τοῦ δεσμεῖν καί λύειν" (Ματθ. ιη' 18), πού τούς ἐνεπιστεύθη ὁ Θεός». Παραγγέλλει δέ σέ ὅσους ὑπηρετοῦν ὡς πνευματικοί καθοδηγητές, "ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτο νά ἐξαναγκάζουν, ἢ νά δελεάζουν πιστούς, τούς ὁποίους ἔχουν ὑπό τήν εὐθύνη τους, νά λάβουν ἀποφάσεις ἀντίθετες πρὸς τή θέλησή τους". Καί ἀφοῦ ἀναφέρει τά πεδία τῆς προσωπικῆς, ἐκκλησιαστικῆς, οἰκογενειακῆς, οἰκονομικῆς καί πολιτικῆς ζωῆς, στά ὁποῖα ἡ ἐπέμβαση εἶναι ἀπαράδεκτη, καταλήγει μέ τήν ἐξῆς σημαντική Συνοδική ὑπενθύμηση:

«'Υπενθυμίζεται στό 'Ορθόδοξο ποίμνιο ὅτι ἡ πνευματική συμβουλή δέν μπορεῖ νά εἶναι

ἀντίθετη πρὸς τὴν Ἀγία Γραφή, τὴν Ἱερά παράδοση, τὴ διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τίς κανονικὲς διατάξεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σέ περίπτωσι, ὅπου κάποια ἐντολή, πού δίδεται, ἀποκλίνει ἀπὸ αὐτὲς τίς διατάξεις, οἱ τελευταῖες πρέπει νά ὑπερισχύουν».

* * *

Εἶναι κοινὸ μυστικὸ ὅτι τέτοιες καταχρήσεις “τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν” εὐδοκιμοῦν καὶ στό δικό μας ἐκκλησιαστικὸ χῶρο. Ἀντί μέ ἀγάπη καὶ συμπάθεια νά ἀνακουφίζεται ὁ μετανῶν ἁμαρτωλὸς μέ τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν του, ἀντί μέ δέος νά ἐπιχειρεῖται ἡ ἱερατικὴ ἐπέμβασις σέ τραυματισμένες ψυχές, ἀντί μέ ταπείνωσις καὶ προσευχὴ νά ἀναζητεῖται ἡ ἐπούλωσις τῶν πληγῶν στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πολλὰς φορές αὐτό, πού ἐπιδιώκεται, εἶναι ἡ ὑποταγή καὶ ἡ συνακόλουθη ἐκμετάλλευσις τοῦ ποιμνίου. Τό ἄλυστο δέσιμο τῶν συνειδήσεων. Ὁ ἐκφοβισμὸς τῶν πιστῶν. Στόχος, ἡ

στήριξις τῆς ὁποιασδήποτε γνώμης ἢ ἀποφάσεως, καλῆς ἢ κακῆς, τῶν ἐχόντων τὴ διακονίαν τῆς ἐξουσίας. Ἡ ἐξουσία πρέπει νά σπλιβώνεται καὶ νά φαίνεται στὰ μάτια τοῦ κόσμου ἀφεγάδιαστη, ἀκόμα καὶ ὅταν παραβιάζει Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ (!). Ἡ ἐξουσία πρέπει, μέ ὁποιοδήποτε κόστος, νά στηριχθεῖ (!). Καὶ νά ἐξυπηρετήσῃ τὰ πολλαπλὰ συμφέροντα τῶν ἀνθρώπων τῆς (!). Ἐνα ἐκλεπτυσμένο πνεῦμα ἱερᾶς ἐξετάσεως, μέ προσμίξεις ἰδεῶν ἀπὸ σύγχρονες λατρεῖες, πού ναρκώνουν τὴ βούλησι, ἔχουν, δυστυχῶς, καλλιιεργήσει ἀφελεῖς, δειλοί, καιροσκόποι, ἢ ἰδιοτελεῖς ἐργάτες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ θεολογικοῦ χώρου καὶ μέσα στό δικό μας τό σπῖτι, τὴν Ἐκκλησίαν μας.

Οἱ παραπάνω, λοιπόν, καίριες ἐπισημάνσεις ὑπευθύνων Ὁρθοδόξων Ποιμεναρχῶν εἶναι καὶ γιὰ μᾶς ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρες.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

**Μὴν ἐνθουσιάζεσαι καὶ μὴ πιστεύεις τίς
σαπουνόφουσκες.**

Ἡ σελίδα δέ γύρισε.

**Οἱ πλαστογράφοι κυβερνοῦν καὶ σήμερα
τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.**

**Φιλικὰ
Παπα-Γιώργης**

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΗΠΕΣ

Δῶρο μέ νόημα

Τούτη τή φορά ὁ Γιώργης, ὁ συνάδελφος, ἦταν ἀσκή τιμπανισμένο. "Ἄν τό κέντριζες θά ἔσκαγε. Δέν ἄντεξε νά κρατήση τά μυστικά του μήτε ἴσαμε νά πῇ μέ ἄνεσι τήν καλησπέρα του. Μέ τό πού μπῆκε στήν κάμαρα, ἄρχισε νά βγάξῃ ἀπό μέσα του τήν ἱστορία, πού τή θεωροῦσε ἀκριβό μυστικό, ἀλλά, πού, καθὼς ἀποδείχτηκε, τήν εἶχε διηγηθῇ σέ κάμποσους. Σέ τόσους, ὥστε νά καταντήση βούκινο ὁ σαματᾶς, πού εἶχε γίνεϊ στόν κλειστό χῶρο τοῦ μικροῦ γραφείου τῆς Ἐκκλησίας του.

—Ἐγίναν μαλλιά κουβάρια οἱ παπάδες, μοῦ εἶπε κοφτά. Μαχελεύτηκαν. Σκοτώθηκαν. Καί ἀνακάτεψαν καί τούς ἐπιτρόπους. Τούς ἔκαναν νά ἀνάφουν καί νά φωνάζουν. Κοντέψαμε νά γίνουμε ρεζίλι τῶν σκυλιῶν. "Ἄν ἡ Ἐκκλησία ἦταν λίγο πιό κοντά στά σπίτια, θά μᾶς ἔπαιρναν ὅλοι χαμπάρι. Καί θά βλέπαμε τίς τηλεοράσεις νά μᾶς πολιορκοῦν καί νά μεταφέρουν τόν καυγᾶ στίς γειτονιές ὅλης τῆς Ἑλλάδας.

—Τσακώθηκαν γιά τά τυχερά; ρώτησα κι ἔμεινα νά περιμένω ἀπάντησι.

—Ὅχι γιά τά τυχερά. Τσακώθηκαν γιά τό δῶρο, πού ἔπρεπε νά κάνουν στό Μακαριώτατο.

—Δέν κατάλαβα. Δῶρο στό Μακαριώτατο; Γιατί;

—Ἐμ γιατί; Σάμπως ξέρω κι ἐγώ; "Ἡμουν παρών ἀπ' τήν ἀρχή τοῦ καυγᾶ. Ἀλλά δέν κατάλαβα, γιατί ἔπρεπε, ὅπως

δήποτε, νά κάνουν δῶρο στό Μακαριώτατο. Μήπως εἶναι φτωχός; Μήπως δέν ἔχει ροῦχο νά φορέσῃ; Αὐτός, κάθε φορά, πού λειτουργάει, κρεμάει πάνω του κάμποσα ἑκατομμύρια. "Ἀκουσα κάποιους δημοσιογράφους, στήν τηλεόρασι, πού τόν εἶπαν μοντελάχι. Τί δῶρο, λοιπόν, νά τοῦ κάνῃ ἡ δική μας ἐκκλησία, πού μαζεῦει τίς πενταροδεκάρες ἀπό τό φτωχό τό λαουτζίκο;

—Ἦρθε στό νάο σας τή μέρα τοῦ πανηγυριοῦ καί λειτούργησε;

—Μόνο Ἐσπερινό ἔκανε.

—Καί ἔπρεπε νά τοῦ κάνετε δῶρο;

—Ὁ παπα-Μῆτσος ἐπέμεινε, πῶς δέν εἶναι ἀνάγκη νά τοῦ προσφέρῃ ἡ ἐκκλησία δῶρο. Μόλις τελειώσῃ ὁ Ἐσπερινός, εἶπε, θά καθήσουμε στό γραφεῖο, θά τοῦ σερβίρουμε ἕνα ἀναφυκτικό, θά τοῦ ποῦμε καί δυό καλά, ἐπαινετικά λόγια, καί αὐτό φτάνει. Ὅμως, ὁ παπα-Χρυσόστομος, ὁ καλογερόπαπας, ἐπέμεινε νά τοῦ ἀγοράσῃ ἡ ἐκκλησία ἕνα σπουδαῖο καί ἀκριβό δῶρο. Μοναδικό καί βαρύτιμο. Κάτι, πού νά λάμπῃ καί νά ἐντυπωσιάσῃ. Κάτι, πού νά τό χαρῇ ὁ ἴδιος καί νά τό θαυμάσουν ὅλοι ἐκεῖνοι, πού θά τόν δοῦν νά τό φοράῃ ἢ νά τό χρησιμοποιοῖ.

—Καί τή δέχτηκε τήν πρότασι τό ἐκκλησιαστικό Συμβούλιο;

—Ἐγινε ἀνάστα ὁ Θεός. Κεῖνος ἐκεῖ ὁ μπάρμπα Λιάς, ὁ ταμίας ἔγινε ἔξω φρενῶν.

—Παπα-Χρυσόστομε, πού θά τά βροῦμε τόσα λεφτά; Τό ταμεῖο μας εἶναι «μεῖον». Καί σύ μιλάς γιά δῶρο, πού θά πρέπη νά πουληθοῦμε ὅλοι μας γιά νά τό ἀγοράσουμε.

—Δέν ξέρω, πού θά τά βρῇτε. Ἐκεῖνο, πού ξέρω, εἶναι ὅτι παντοῦ τιμοῦν τό Μακαριώτατο μέ σπουδαῖα καί ἀκριβά δῶρα. Σέ κάθε ἐκκλησία, πού πηγαίνει. Καί σέ κάθε ἴδρυμα, πού ἐπισκέφτεται. Ἐμεῖς δέν πρέπει νά φανοῦμε παρακατιανοί.

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

Όταν τά γεγονότα μιλοῦν ἢ, ἀκριβέστερα, κραυγάζουν, οἱ ἀναλύσεις καί οἱ κρίσεις περιτεύουν. Γιά τό λόγο αὐτό δέ θά παρουσιάσω τή σημερινή ὑποβάθμισι καί τόν ἐκφυλισμό τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ μέ προσωπικές ἐκτιμήσεις ἢ καί μέ παραθέσεις γνωμῶν ἄλλων ἀναλυτῶν. Θά βάλω στά χέρια τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ τῆς «Ἐλεύθερης Πληροφόρησης» δύο Συνοδικά κείμενα, ἐντελῶς πρόσφατα, πού, μόνα αὐτά, ἀποκαλύπτουν ὅλο τό φάσμα τῆς ἐπι-

κίνδυνης ἐκτροπῆς καί τά συμπτώματα τῆς ἀσθενείας, ἀπό τήν ὁποία κατατρύχεται αὐτή τή στιγμή ἡ ἐκκλησιαστική διοίκησι.

Τά δύο κείμενα βγῆκαν ἀπό τήν αἴθουσα τῶν Συνοδικῶν Συνεδριάσεων μετά τή δίκη καί τήν καταδίκη(!) τοῦ Μητροπολίτη Ζακύνθου Χρυσοστόμου. Ἀναφέρονται στό ἴδιο θέμα. Στό παράπτωμα τοῦ Μητροπολίτη Χρυσοστόμου. Ὑπογράφονται ἀπό τά ἴδια πρόσωπα, πού τήν πρώτη φορά λειτούργησαν ὡς Συνοδικό Δικαστήριο καί τή δεύτερη ὡς

-Γιατί, θά μᾶς ἀπολύση;

-Σᾶς δέν πρόκειται νά σᾶς ἀπολύση. Ἀλλά ἐμένα θά μέ στιγματίσῃ καί δέ θά μέ προωθήσῃ νά γίνω δεσπότης. Ἐξ αἰτίας τῆς τσιγκουνιάς σας θά μείνω ἔξω τοῦ Νυμφῶνος. Καταλαβαίνετε τί πᾶτε νά κάνετε; Νοιώσετε, σᾶς ἱκετεύω, τήν ἀγωνία μου καί τόν πόνο μου.

Ἐπιασε νά παραπονιέται καί νά κλαίῃ σάν μικρό παιδί. Καί τότε οἱ ἐπίτροποι τόν συμπόνεσαν. Κατέβασαν τόν τόνο καί ἔκαναν πίσω. Ὁ Πανουργιάς, ὁ σύμβουλος τοῦ εὐχήθηκε:

-Ἄντε, γιά χατίρι σου νά κάνουμε τό ἔξοδο. Καί, μέ τό καλό, νά σέ δοῦμε δεσπότη. Θά ἔρχεσαι νά μᾶς λειτουργᾷς τσάμπα στά πανηγύρια καί θά γλυτώνουμε τά λεφτά, πού δίνουμε τώρα στοὺς δεσποτάδες.

-Καί ἔλῃξε ὁ καυγᾶς; ρώτησα.

-Καί ναι καί ὄχι. Γιατί, μετά, ἐπιασαν νά κουβεντιάσουν, πού θά βροῦν τά λεφτά. Καί κατέλῃξαν νά τά βγάλουν ἀπό τό δεύτερο ταμεῖο. Ἀπό κεῖ, πού ρίχνουν τά ἀμέτρητα. Ἄστα, ἄστα. Ἀμα τά μυστικά βγοῦν παραἔξω, θά γίνουμε ρεζίλι.

-Καί τό πῆραν τό δῶρο;

-Τό πῆραν. Ἐνα μεγάλο κουτί, δεμένο μέ χρυσές κορδέλλες. Καί τό πρόσφεραν ὅλοι μαζί, σάν ἔκφρασι εὐγνωμοσύνης, γιά τήν ἐπίσκεψι, πού τούς ἔκανε ὁ Μακαριώτατος. Σκέτῃ ὑποκρισία. Καί σκέτος ὑπολογισμός.

-Ἄντε καί μέ τό καλό νά δοῦμε δεσπότη τό Χρυσόστομο, εἶπα κι ἐγώ κι ἔκοφα τό λόγο.

Ὁ νεωκόρος.

Σύνοδος. Ἀλλά, ὑποστηρίζουν καί στηρίζουν τή διαμετρικά ἀντίθετη ἄποψι.

Τό πρῶτο κείμενο εἶναι ἡ ἀνακοίνωσι τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως, πού καταλογίζει εὐθύνες στό Μητροπολίτη Χρυσόστομο καί πού δημοσιεύθηκε στή ἐπίσημη ἐφημερίδα τῆς Ἐκκλησίας, «Ἐκκλησιαστική Ἀλήθεια»:

«Τό Πρωτοβάθμιον διά τούς Ἀρχιερεῖς Συνοδικόν Δικαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 142ας Συνοδικῆς Περιόδου, ἐκδικάσαν ἀντιμωλία τήν κανονικήν ὑπόθεσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου, κατά τās δικασίμους αὐτοῦ τῆς 20ῆς, 21ῆς καί 22ας Ἰανουαρίου 1999, κατά πλειοψηφίαν ἐκήρυξεν αὐτόν ἔνοχον, ἐπὶ ἐκφράσει δημοσία γνώμης ὑπέρ τῶν προγαμιαίων σαρκικῶν σχέσεων, ὡς δῆθεν προϋποθέσεως ἐπιτυχoῦς γάμου, ἀντιβαίνουσης εἰς τόν Εὐαγγελικόν Νόμον καί τό Κανονικόν Δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας...».

Δέ χρειάζεται νά ὑπομνηματίσῃ κανεῖς τό κείμενο τῆς Συνοδικῆς ἀνακοίνωσεως, γιά νά πείσῃ, πῶς τό Συνοδικό Δικαστήριον τόν κήρυξε ἔνοχο, γιατί τάχθηκε ὑπέρ τῶν σαρκικῶν σχέσεων πρό τοῦ γάμου. Ἡ ἀνακοίνωσι εἶναι σαφέστατη καί τά λέει ὅλα.

Ἰδού τώρα καί ἓνα ἀπόσπασμα τοῦ δευτέρου Συνοδικοῦ κειμένου. Πρόκειται γιά τήν ἐγκύκλιο, πού ἐξαπέλυσε ἡ Ἱερά Σύνοδος πρὸς τοὺς Πνευματικούς ὅλης τῆς Χώρας, μετὰ τό θόρυβο, πού ἐξέσκησε ἡ ἀνεπίτρεπτα ἐπιεικῆς δικαστική ἀπόφασι γιά τό παράπτωμα τοῦ Ζακύνθου.

«...Διευκρινίζεται ὡσαύτως, ὅτι καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, τοῦ ὁποίου αἱ

δηλώσεις περί τῶν προγαμιαίων σχέσεων προεκάλεσαν τήν ταραχήν καί τόν σκανδαλισμόν εἰς τό χριστεπώνυμον πλήρωμα, ἐδήλωσεν ἐνώπιον τῶν μελῶν τοῦ Πρωτοβαθμίου δι' Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, εἰς ὃ παρεπέμφθη διά τās ἀπόψεις του αὐτάς, ὅτι ἀποκρῦπτει τās προγαμιαίας σχέσεις καί ὅτι καταφάσκων αὐτάς, ἡννόει τās κοινωνικάς καί φιλικὰς τοιαύτας καί οὐχί τās σαρκικάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐφάμαρτοι καί κολάζονται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων...».

Δυό κείμενα μέ τίς ὑπογραφές τῶν ἱδίων ἀνθρώπων. Μέ διαμετρικά ἀντίθετες ἀπόψεις. Πού σέ κάνουν νά τρελαίνεσαι. Καί σέ ὑποβάλλουν τοὺς βέβηλους λογισμούς, μή τυχόν καί ἔχουν τρελαθῇ οἱ ἴδιοι οἱ Συνοδικοί Σύεδροι. Οἱ ἄνθρωποι, πού διεπίστωσαν τό πελώριο σκάνδαλο, κήρυξαν ἔνοχο τόν παραβάτη τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί, ὅμως, εὐεργέτησαν τόν ἔνοχο Μητροπολίτη μέ μιὰ ἀπόφασι γελοίας ἐπιεικειας. Καί στή συνέχεια, ὅταν εἶδαν τό κύμα τῆς λαϊκῆς ἀγανακτήσεως, κάθησαν στοὺς Συνοδικούς θρόνους τους καί ὑπόγραψαν ἄλλο χαρτί, ὑποστηρίζοντας ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ζακύνθου δέν ἐννοοῦσε τίς σαρκικές προγαμιαίες σχέσεις, ἀλλά «τās κοινωνικάς καί φιλικὰς τοιαύτας».

Φαίνεται, πῶς καί μετὰ τήν ἀνάρρησι τοῦ κ. Χριστοδούλου στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο καί παρά τίς ὑποσχέσεις, δέ γύρισε ἡ σελίδα στόν τόμο τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Καί δέν ἄλλαξε ἡ γραφή. Ἀλλά ἄλλαξε ὁ ἀνεμοδείκτης. Μπήκε καινούργιος. Ἰκανός νά περιστρέφεται, ἀκόμα καί ὅταν οἱ χειριστές του εἶναι τά ἴδια πρόσωπα.

Αθωνικά μαθήματα.

Ειδικευμένος καλόγηρος ἐξ Ἀγίου Ὁρους ἔγινε δεκτός σέ ἀκρόαση ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νά τὴν ἐνημερώσῃ σχετικά μέ τὴν ἔνταξη στό τρίτο κοινοτικό πλαίσιο στήριξης (Σαντέρ).

Ἀμεση ἐφαρμογή.

Σέ λιγότερο ἀπὸ ἓνα μήνα ἐτοιμάστηκε ἡ τελική πρόταση τῆς Ἐκκλησίας μέ τὰ προτεινόμενα ἔργα πρὸς ἔνταξη καί ὑποβλήθηκε στόν κ. Πρωθυπουργό καί στούς ἄλλους ἀρμόδιους φορεῖς γιὰ ἔγκριση.

Λεφτά εἶναι αὐτά!

Ψητό.

Κοινωνικῆς φύσης τό δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ Μακαριώτατος στόν κ. Πρωθυπουργό κατὰ τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα. Μενού: Ἀγιορείτικα νηστίσιμα καί ψητό... πακέτο Σαντέρ.

Τό πιό νόστιμο ἔδεσμα.

Ἐνωτικός ρόλος.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δείπνου ὁ Μακαριώταστος ἐνημέρωσε τόν κ. Πρωθυπουργό γιὰ τόν «ἐνωτικό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας στό ἐσωτερικό διά τῆς ἐνισχύσεως τῆς κοινωνικῆς

συνοχῆς». Μέθοδος τὰ ἐπιτίμια τῆς ἀκοινωνησίας.

Πάλι μαζί.

Αὐτό θά πεῖ ἐνωτικὴ πολιτική. Θυμᾶστε τό πρῶτο πρόσωπο, πού ἀντικατέστησε, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογή του, ὁ Μακαριώτατος; Ἦταν ὁ ἐκπρόσωπος Τύπου. Ὁχι, ὅμως, γιὰ πάντα. Πάλι μαζί τούς βρίσκουμε. Σέ νέα θέσι ὁ παλιὸς φίλος. Ἀρχιεπισκοπικός σύμβουλος καί διευθυντὴς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας».

Καί οἱ προαγωγές τῶν γνωστῶν παραγόντων συνεχίζονται.

Ἀεροδρόμιο.

Τελικά τίνος εἶναι τό ἀεροδρόμιο; Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ τοῦ Μητροπολίτη Νέας Σμύρνης; Ποιὸς ἀπὸ τούς δύο ἔχει τὴν Κανονικὴ δικαιοδοσία στό χῶρο στάθμευσης τῶν ἀεροπλάνων καί θά ἔπρεπε νά ὑποδεχτεῖ τόν Πατριάρχη;

Ἐσεῖς τί λέτε;

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτητῆς: ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννῶν 6 Μοσχάτο.